

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **BA Navigation Czech s.r.o.**, se sídlem Praha 9, Ocelářská 1354/35, IČ 642 57 321, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29.11.2011, č.j.: 14630/11-1300-100924,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále též „správce daně“) na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období březen 2007 ze dne 19.4.2010, č.j. 158745/10/009514106681, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň ve výši 81.130,-Kč.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě nejprve podrobně popsal průběh daňového řízení a tvrdil, že byl zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů, což mělo za následek, že napadené rozhodnutí je nezákonné.

Namítal, že po celou dobu probíhajících kontrol se správcem daně spolupracoval a splnil veškeré povinnosti, když doložil a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností. Správci daně se nepodařilo vyvrátit jeho tvrzení a prokázané skutečnosti. Podle žalobce bylo irelevantní tvrzení, že nebyly předloženy důkazní prostředky a že faktury neprokazují přijetí plnění od dodavatele. Žalobce měl za to, že prokázal všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván, zvláště pak podle § 6 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), kdy žalobce úzce spolupracoval se správcem daně při stanovení a vybrání daně.

Ze spisového materiálu podle žalobce vyplývá, že správce daně po předložení evidence pro daňové účely a faktur si některé z faktur namátkově vybral a pořídil jejich kopie. Doklady vrátil, přičemž kopie faktur evidovaných u žalobce po č. 84 a č. 85 pořízeny nebyly. Následně správce daně zaslal dožádání místně příslušnému správci daně deklarovaných dodavatelů, na základě čehož bylo zjištěno, že společnost Istudio s.r.o., nepodala za předmětné období přiznání a je zcela nekontaktní. Společnost Istudio s.r.o. si ani nepřevzala předvolání jí zaslané za účelem prověření požadovaných údajů a uskutečnění plnění tak nemohlo být prověřeno. Přičemž daň za předmětné období byla vyměřena ve výši nula.

Žalobce namítal, že se správce daně v prováděných kontrolách postavil do role, kdy se od počátku rozhodl, že určité prokázané skutečnosti neuzná ani po doložení veškerých skutečností. Žalobce vše osvědčil a prokázal veškerými dostupnými prostředky, které mohl mít k dispozici. Uvedl, že podle názoru správce daně, pokud není kontaktní společnost či statutární orgán společnosti dodavatele, pak faktury od takové společnosti popř. osoby jsou vyřazeny. Je ovšem zcela nepřipustné, aby to bylo použito k tíži žalobce, neboť ten vše ve svém účetnictví promítl, řádně zaúčtoval a v maximální možné míře prokázal realizaci. Takové jednání správce daně je šikanózní a naprosto nepřipustné, neboť není možné, aby bylo k jeho tíži použito to, že jiná osoba, se kterou provedl obchod, se správcem daně nekomunikuje a ten automaticky vyřadí tyto faktury. Žalobce namítal, že není povinností a v možnostech podnikatele, aby při sjednávání obchodu s další osobou ověřoval, zda vede účetnictví, zaúčtuje faktury, podává řádně daňové přiznání a komunikuje se správcem daně.

Dále uvedl, že předložil materiály realizovaných publikací a všechny důkazy, které měl k dispozici a které bylo možné doložit v rámci kontroly, správce daně se ale s nimi nevypořádal ani se jimi nezaobíral. Ve zprávách a závěrech nejsou tyto důkazy zmíněny a nebylo k nim přihlédnuto. Žalobce požadoval opětovné a řádné provedení v odvolacím řízení s tím, že v pochybnostech musí být minimálně přihlédnuto vždy ve prospěch žalobce, pokud není prokázáno jinak.

Žalobce nesouhlasil s tvrzení správce daně, že uplatnil nárok na odpočet z fiktivních faktur a tvrdil, že faktury byly skutečné.

Dále žalobce uvedl, že při projednávání zprávy o kontrole namítal nesmyslnost argumentace, že je pouze jedna strana, která prokazuje svá tvrzení. Podle žalobce je provedení kontroly na druhé straně úkolem správce daně, nikoli žalobce, neboť ten může prokazovat pouze za sebe a teprve poté, co by na straně druhé byly zjištěny nedostatky, může být to přičteno k jeho tíži.

S ohledem na shora uvedené je podle žalobce zřejmé, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, z provedených důkazů učinil nesprávné skutkové závěry, na jejichž základě pak věc vyhodnotil o po právní stránce chybně, čímž porušil § 8 daňového řádu, neboť při rozhodování hodnotil správce daně důkazy neuváženě, jen podle své úvahy, přitom nepřihlédl k tomu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalobce prokázal všechny skutečnosti, které správce daně požadoval plně v souladu s § 92 daňového řádu.

Domníval se, že pokud správce daně prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů je dovodil, jakými se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutkovém stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, vystavil se nebezpečí, že tyto námitky žalobce nebude možné v tomto soudním sporu vyvrátit. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup není v souladu s daňovým řádem, neboť nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil. Z odůvodnění žalovaného nebylo možné seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil a jakými úvahami se při rozhodování řídil.

Vzhledem ke shora uvedenému jsou podle žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná, neboť nebyla učiněna v souladu s § 8 daňového řádu. Při rozhodování hodnotil žalovaný důkazy nedostatečně, jednoznačně neposuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, kdy důsledkem tohoto nezjistil správný skutkový stav věci. Také právní stav je vadný, neboť stojí na nesprávném skutkovém zjištění.

Žalobce namítal, že správce daně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důvodů je dovodil, jakými skutečnostmi se přehodnocení řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, potom postupoval rovněž nezákonně a v rozporu s § 8 a § 5 daňového řádu. Vzhledem k tomu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce žalobce, že byl zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí žalovaný uvedl, že jsou skutkové důvody neuznání nároků na odpočty daně zřejmé a průkazné. Rozhodnutí jsou přezkoumatelná a v souladu se zákonem č. 253/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a daňovým řádem. Konstatoval, že v případě napadeného rozhodnutí nebyly přes výzvu žalobcem předloženy předmětné faktury a nebylo sděleno, co mělo být předmětem jejich plnění.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v jednotlivých žalobách nejdříve citoval z napadeného rozhodnutí a následně uplatnil námitky, které jsou ovšem obecné bez vazby na konkrétní plnění.

Nesouhlasil s žalobní námitkou, že žalobce po celou dobu probíhajících kontrol spolupracoval v souladu s § 6 odst. 2 daňového řádu, neboť jak naopak vyplývá ze spisového

materiálu, žalobce na výzvy správce daně nereagoval a požadované důkazní prostředky nepředkládal.

Podle žalovaného jsou neoprávněné námitky žalobce, že splnil veškeré své povinnosti a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností, že je irelevantní tvrzení o nepředložení důkazních prostředků a že faktury neprokazují přijetí plnění od dodavatele, že je nepřípustné použít k tíži žalobce pokud není kontaktní společnost nebo statutární orgán společnosti dodavatele a faktury jsou od takové společnosti popřípadě osoby vyřazeny, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, nebyl zjištěn správný skutkový stav, správce daně se nezaobíral předloženými důkazními prostředky a nevypořádal se s nimi, že nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil, a že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalovaná a správce daně vycházeli z § 72 a § 73 zákona o DPH a z § 92 odst. 3 a 4. daňového řádu. Pouhé předložení např. daňové evidence, faktur, pokladny, bankovního výpisu smluv atd. ještě neprokazuje, že došlo k faktickému přijetí plnění tak, jak bylo deklarováno. Uvedené doklady mohly být vystaveny, aniž by došlo k přijetí zdanitelného plnění od uvedeného plátce. Pochybnosti o přijetí těchto plnění vzbuzovala zjištění u deklarovaných dodavatelů. Žalobce byl vyzván k prokázání nároku na odpočet z deklarovaných plnění a důkazní břemeno tak spočívalo na něm, přičemž po něm nebyly požadovány informace a důkazní prostředky týkající se okolností, kterých nebyla účastna. Bylo na žalobci, aby správnost a pravdivost údajů na fakturách prokázal. Přes výzvy žalovaného tuto svoji zákonnou povinnost však nesplnil. V případě žalobce byly zjištěny značné pochybnosti týkající se deklarovaných dodavatelů, a protože vznikly pochybnosti o skutečné realizaci přijatých plnění uvedených plátcem, byly vystaveny další výzvy, ve kterých byl žalobce vyzván k doložení dalších důkazních prostředků ve věci prokázání deklarovaných plnění od uváděných dodavatelů. Žalovaný dále uvedl, že k přechodu důkazního břemene na správce daně dochází jen tehdy, pokud daňový subjekt předloženými důkazními prostředky přijetí plnění od uvedeného plátce tak, jak bylo deklarováno, prokáže, přičemž výzvy správce daně, na které žalobce nereagoval, dokládají, že tomu tak v daném případě nebyl.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že rozhodným důvodem neuznání nároku na odpočet daně byla zjištění u deklarovaných dodavatelů, neboť tato zjištění pouze vedla ke vzniku pochybností, přičemž správce daně byl v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu při hodnocení důkazních prostředků povinen přihlídnout ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Vzhledem k tomu byl žalobce vyzván k prokázání přijetí předmětných plnění. Bylo na žalobci, aby v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázal, že přijal deklarovaná plnění od deklarovaných dodavatelů, ale své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný dále uvedl, že pokud nebyla prokázána hodnověrnost předložených dokladů, nelze považovat za hodnověrné ani účetnictví žalobce, které bylo sestaveno právě na základě těchto dokladů. Případná nekontaktnost dodavatele poté neznamená, že daňový subjekt nemá nárok na odpočet daně, neboť pokud daňový subjekt předloží důkazní prostředky, které jeho tvrzení o přijetí zdanitelných plnění od tohoto dodavatele prokazují, je mu nárok na odpočet uznán.

K námitce žalobce, že doklady předložil, skutkový stav byl nedostatečně zjištěn a že nelze posoudit, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, jakými úvahami se při rozhodování řídil a že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nezákonné žalovaný konstatoval, že je opačného názoru, a že předložené důkazní prostředky a důkazní prostředky získané z dožádání a i svědecké výpovědi hodnotil a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Přitom přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Hodnocení důkazních prostředků poté uvedl k části napadeného rozhodnutí hodnocení důkazních prostředků. Žalovaný na svém hodnocení důkazních prostředků trval a uvedl, že jeho rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné.

K žalobní námitce ohledně důkazního řízení vedeného správcem daně odvolací orgán uvádí, že v závěru zprávy o kontrole je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění deklarované na dokladech bylo od uvedených dodavatelů a v uvedeném rozsahu skutečně přijato a že vzhledem k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH mu nárok na odpočet daně nebude uznán. S tímto závěrem se žalovaný ztotožnil. Podle žalovaného rozsah zprávy o kontrole byl v daném stádiu daňového řízení a vzhledem k množství neoprávněně uplatněných faktur dostatečný a důvod neuznání nároku na odpočet daně zřejmý.

Žalovaný se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že správce daně neprovedl další důkazy, neboť správce daně se formou dožádání snažil zjistit skutkový stav a provedena byla dožádání a svědecké výpovědi, které ale přijetí deklarovaných plnění odvolatelem naopak zpochybnil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2007, č.j. 8 Afs 99/2005-81, kde je uvedeno, že daňové řízení není vedeno zásadou vyšetřovací a správce daně nemusí např. zjišťovat, kdo ve skutečnosti předmětná plnění uskutečnil, což vzhledem k tomu, že žalobce správci daně přes výzvu součinnost neposkytnul a požadované důkazní prostředky nepředložil nebylo ani v jeho možnostech.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 6 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2013 osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2013 správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2013 daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. (4) Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH ve znění účinném do 31.12.2009 je předmětem daně dodání zboží nebo převod nemovitosti anebo přechod nemovitosti v dražbě za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečnění ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku.

Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 30.10.2007 má plátce nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1, věty prvé zákona o DPH ve znění účinném do 31.12.2008, prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k žalobě ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že Finanční úřadu pro Prahu 9 (dále též „FÚ“ nebo „správce daně“) obdržel dne 25.4.2007 přiznání žalobce k DPH za měsíc březen 2007, ve kterém byla přiznána vlastní daňová povinnost ve výši 2.086,-Kč, která byla konkludentně vyměřena.

Dne 2.4.2008 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za 1. až 4. čtvrtletí roku 2006 a leden až prosinec 2007 a byla mu předána výzva k předložení rozhodných skutečností. Dne 20.5.2008 byly žalobcem předloženy doklady, které byly namátkově kontrolovány, přičemž u vyjmenovaných dokladů byly pořízeny jejich kopie. Dále byly pořízeny kopie faktur na vyšší částky od společnosti 1studio s.r.o.

Místně příslušný správce daně společnosti 1studio s.r.o., v odpovědi na dožádání doručené správci daně dne 23.1.2009 sdělil, že společnost 1studio s.r.o., sídlí na virtuální adrese, je zcela nekontaktní a daňové povinnosti nehradí. Předvolání zaslané společnosti 1studio s.r.o., jež jí bylo zasláno za účelem prověření požadovaných údajů, nebylo převzato a plnění se nepodařilo ověřit. Dále správce daně sdělil, že společnost 1studio s.r.o. nepodává od měsíce února 2007 přiznání k DPH, přičemž daňová povinnost jí je vyměřována 0,-Kč.

Žalobce byl vyzván správním orgánem prvního stupně výzvou ze dne 5.3.2009, č.j. 75037/09/009935203708 k prokázání rozhodných skutečností pro daňové řízení. Dále byl vyzván, aby předložil faktury od společnosti 1studio s.r.o., jejichž kopie nebyly správcem daně pořízeny – dle evidence pro daňové účely fakturu evidovanou pod č. 84 základ daně 246.000,-Kč a daň 46.740,-Kč a fakturu evidovanou pod č. 85 základ daně 181.00,-Kč a daň 34.390,-Kč, obě s datem zdanitelného plnění 31.3.2007, neboť v jiných zdaňovacích obdobích bylo zjištěno nesprávné uplatňování odpočtu z faktur vystavených jménem společnosti 1studio s.r.o.

Dne 16.4.2009 se uskutečnilo jednání s jednatelem žalobce panem Kyslingerem, o jehož průběhu byl pořízen protokol č.j. 154114/09/009935203708. Z něj vyplynulo, že i přes výzvu ze dne 5.3.2009 jednatel žalobce předmětné faktury nepředložil. Dne 17.6.2009 se konalo další jednání o jehož průběhu byl pořízen protokol č.j. 202625/9/09935203708, z něhož je zřejmé, že ani při tomto jednání jednatel žalobce pan Kyslinger faktury nepředložil. Na otázku, kdo společnost 1studio s.r.o. zastupoval, jak proběhly platby, kdo přebíral platby a co bylo předmětem zdanitelného plnění jednatel žalobce pan Kyslinger sdělil, že původně byli s panem Smékalem v této společnosti jednatelem a dne 24.5.2006 společnost prodali panu Hladkému. Od začátku roku 2006 s panem Hladkým prováděli ve firmě společnou činnost a některé projekty a zakázky převzal žalobce. Dále uvedl, že úhrada byla provedena a veškeré kontakty na společnost 1studio s.r.o. jsou v současnosti nefunkční. Jednatel žalobce se zavázal, že další doklady a doklady o platbách a seznamy klientů budou předloženy na následujícím jednání.

Dne 5.8.2009 byl správcem daně pořízen úřední záznam o telefonickém rozhovoru s jednatelem žalobce panem Kyslingerem, který uvedl, že s panem Smékalem již nejsou nadále jednatelem žalobce a zůstávají majiteli. Dne 1.7.2009 se jednatelem žalobce stal pan Jiroušek a jediným společníkem společnost BA Holding s.r.o., ve které jednatelem a společníky jsou pan Kyslinger a pan Smékal. Pan Kyslinger dále sdělil, že u jednání musí být zplnomocněný zástupce pan Mgr. Šedivý, který je ovšem na dovolené.

Dne 10.11.2009 správce daně telefonicky kontaktoval pana Kyslingera ve věci termínu předložení dalších dokladů, o čemž sepsal úřední záznam. Pan Kyslinger mu sdělil, že pan Šedivý zašle prostřednictvím e-mailu termíny k jednání. Poté proběhla e-mailová korespondence mezi správcem daně a panem Šedivým, který se ale den před dohodnutým termínem z jednání omluvil. Podle úředního záznamu ze dne 3.3.2010 se měli pan Kyslinger a pan Šedivý dostavit ke správci daně a předložit doklady. Nikdo z nich se však nedostavil.

Vzhledem k tomu bylo dne 4.3.2010 vystaveno pro Mgr. Šedivého předvolání. Ten se poté ke správci daně dostavil dne 26.3.2010, ale požadované doklady opět nepředložil. V průběhu jednání byl pan Mgr. Šedivý seznámen s průběhem celé daňové kontroly, byl mu předán koncept zprávy o kontrole a dohodnut termín jednání na 7.4.2010 v 10:00 hod. ve věci předložení připomínek k provedené kontrole. V dohodnutý den obdržel správce daně v 10:16 hod. e-mail od pana Mgr. Šedivého, kde se omlouvá s tím, že musel pracovně odjet do zahraničí.

Jednání s panem Mgr. Šedivým se uskutečnilo až dne 15.4.2010, o čemž byl pořízen protokol č.j. 115672/10/009935203708. Z něho je zřejmé, že předmětem jednání bylo projednání zprávy o daňové kontrole s hodnocením důkazních prostředků uvedených ve zprávě o kontrole DPH. Podle zprávy o kontrole dospěl správce daně kontrolou správnosti a úplnosti daňového přiznání k tomu, že za měsíc březen 2007 činila daňová povinnost žalobce podle daňového přiznání 2.086,-Kč, ovšem daňová povinnost stanovená na základě kontroly měla činit 83.216,-Kč, přičemž rozdíl tak činil 81.130,-Kč. Dále ze zprávy o kontrole vyplývá, že žalobce si v kontrolovaných obdobích uplatil odpočty DPH z přijatých faktur od dodavatele 1studio s.r.o. Za měsíc březen 2007 byla žalobcem doložena pouze evidence pro daňové účely DPH, do které zahrnul přijatou fakturu č. 84/07 se základem daně 246.00,-Kč a daní ve výši 19% tedy 46.740,-Kč a přijatou fakturu č. 85/07 se základem daně 181.000,-Kč a daní 19% tedy 34.390,-Kč. Ze zprávy dále vyplývá, že žalobce nepředložil řádný daňový doklad. Správce daně evidenci pro daňové účely DPH neosvědčil jako důkaz, že má žalobce nárok na odpočet z dokladů uvedených v této evidenci. Žalobce neprokázal, že má nárok na odpočet DPH z faktur uvedených v evidenci pro daňové účely DPH, které fyzicky nepředložil. Na základě zjištěných skutečností byl ve zdaňovacím období březen 2007 správcem daně nárok na odpočet žalobci snížen o částku ve výši 81.130,-Kč.

Zástupce žalobce pan Mgr. Šedivý při jednání dne 15.4.2010 sdělil, že nesouhlasí se závěry zprávy o kontrole DPH a jejími výsledky za kontrolované období 1. až 4. čtvrtletí roku 2006 a leden až prosinec roku 2007 (kontrola byla provedena průběžně ve dnech 2.4.2008 až 9.3.2010). Ke společnosti 1studio s.r.o. pan Mgr. Šedivý uvedl, že se vše uskutečnilo tak, jak bylo uvedeno zástupci žalobce. Veškeré obchody mezi žalobcem a touto společností byly skutečně realizovány. Materiály realizované společností 1studio s.r.o. byly správci daně předloženy. Byly mu předloženy veškeré tiskové materiály, fytotechnika, ukázka elektronických publikací a veškeré faktury. Dále sdělil, že důvodem nepředložení seznamu inzerentů byla skutečnost, že si toto klienti žalobce v žádném případě nepřáli. Podle Mgr. Šedivého nemůže být v žádném případě použito k tíži žalobce, že statutární orgán společnosti 1studio s.r.o., není kontaktní nebo že nekomunikuje se správcem daně, neboť žalobce vše ve svém účetnictví promítl a řádně záúčtoval, kdy navíc v maximální možné míře ze své strany prokázal i realizaci. Žalobce nemůže prokazovat něco za druhou stranu, může toto činit pouze za sebe, což také učinil a v maximální možné míře poskytl součinnost. Mgr. Šedivý dále uvedl, že je naprosto nesmyslné tvrzení o tom, že žalobce je pouze jedna strana, která prokazuje svá tvrzení, provedení kontroly na druhé straně je úkolem správce daně a nikoliv žalobce. Teprve poté, co by na této druhé straně byly zjištěny nedostatky, mohlo by toto být přičteno k tíži žalobce. V pochybnostech musí být minimálně vždy přihlédnuto ve prospěch žalobce, pokud není prokázáno jinak. Podle zástupce žalobce bylo naprosto nepravdivé, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z fiktivních faktur, neboť faktury byly skutečné.

K hodnocení důkazních prostředků žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že evidence pro daňové účely není důkazem, že žalobce přijal zdanitelné plnění právě od uvedené společnosti 1studio s.r.o. Jedná se jen o přehled přijatých vydaných faktur. Faktury evidované pod č. 84 a 85 nebyly předloženy, přičemž nebylo ani sděleno, co a v jakém

rozsahu mělo být předmětem plnění a nebylo prokázáno použití pro ekonomickou činnost odvolatele.

K protokolu o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1.11.2009 žalovaný uvedl, že podle sepsaného protokolu jednatel žalobce pan Jiroušek podal trestní oznámení ve věci vloupání do vozidla, kdy mu byla mj. odcizena malá plastová přepravka s účetnictvím žalobce, která obsahovala šanony s fakturami a zálohu dat na CD. Dále k tomu uvedl, že žalobce byl vyzván výzvou ze dne 5.3.2009 k předložení důkazních prostředků a předložení dalších konkrétních dokladů bylo ujednáno i při jednání dne 16.4.2009. Dne 17.6.2009 žalobce předložil jen některé doklady a přestal se správcem daně spolupracovat. Krádež dokladů ze dne 31.10.2009 tak nemůže mít vliv na důkazní povinnost. Z protokolu o trestním oznámení dále vyplývá, že jednatel žalobce pan Jiroušek neměl ani základní informace o společnosti žalobce, neboť tvrdil, že společnost má napůl se svým společníkem. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost žalobce ale nevlastní, jelikož vlastníkem je společnost BA Holding s.r.o., jejíž jednatelem jsou pan Kyslinger a pan Smékal. Protokol o trestním oznámení tak nebyl důkazním prostředkem prokazujícím přijetí deklarovaného plnění od společnosti 1studio s.r.o.

Podle žalovaného poskytnutí deklarovaných plnění společností 1studio s.r.o. žalobci nijak neprokázala ani odpověď na dožádání místně příslušného správce daně společnosti 1studio s.r.o., a naopak vedla ke vzniku pochybností o přijetí plnění od této společnosti. Místně příslušný správce daně společnosti 1studio s.r.o. uvedl, že tato společnost sídlí na virtuální adrese a je zcela nekontaktní. Daňové povinnosti nehradí. Od února 2007 nepodává přiznání k DPH a daňová povinnost je jí vyměřována ve výši 0,-Kč.

Dále se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, který argumentoval obdobně jako v podané žalobě, a uzavřel, že žalobce ani na výzvu správce daně v rozporu s ust. § 92 odst. 2, 3 daňového řádu (dříve § 31 odst. 9 zákona o správě daní) nepředložil daňové doklady a neprokázal, že přijal od společnosti 1studio s.r.o. zdanitelná plnění a má nárok na odpočet. Konstatoval, že hodnocením důkazních prostředků vyvrátil tvrzení odvolatele (žalobce), že prokazují přijetí (uskutečnění) zdanitelných plnění, když v tomto případě nebyly předloženy daňové doklady a nebylo sděleno jaká plnění a v jakém rozsahu měla být přijata a pro jakou ekonomickou činnost odvolatele měla být použita. Proto odvolatel nárok na odpočet daně z dokladů č. 83 a 84 uvedených v evidenci pro daňové účely za březen 2007 v souladu s ust. § 72 a § 73 zákona o DPH nenáleží.

Žalobní námitky, že po celou dobu probíhajících kontrol žalobce spolupracoval se správcem daně v souladu s § 6 odst. 2 daňového řádu, splnil veškeré povinnosti, doložil a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností a správci daně se nepodařilo vyvrátit jeho tvrzením prokázané skutečnosti, soud nepovažuje za důvodné.

Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že správce daně dne 25.4.2007 obdržel přiznání žalobce k DPH za březen 2007, ve kterém byla přiznána vlastní daňová povinnost ve výši 2.086,-Kč, která byla konkludentně vyměřena. Následně dne 2.4.2008 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za 1 až 4 čtvrtletí roku 2006 a leden až prosinec 2007. Po předložení evidence pro daňové účely a faktur si správce daně namátkově vybral a pořídil jejich kopie a doklady žalobci vrátil. Kopie faktur společnosti 1studio s.r.o. evidovaných u žalobce pod č. 84 a 85 pořízeny nebyly. Z odpovědi místně příslušného správce daně společnosti 1studio s.r.o. ze dne 23.1.2009 vyplynulo, že společnost sídlí na virtuální adrese, je zcela nekontaktní, daňové povinnosti nehradí. Dále bylo sděleno, že společnost 1studio s.r.o., nepodává od měsíce února 2007 přiznání k DPH, přičemž daňová povinnost jí je vyměřována 0,-Kč. Místně příslušný správce daně společnosti zaslal

předvolání, které bylo převzato, ale za daňový subjekt se nikdo nedostavil a plnění pro žalobce se nepodařilo ověřit.

Vzhledem k tomu byla žalobci dne 5.3.2009 v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu zaslána výzva k předložení faktur č. 84 a 85, neboť výše uvedené skutečnosti, zjištěné na základě dožádání, vedly u správce daně ke vzniku důvodných pochybností o přijetí plnění od této společnosti.

Žalobce ovšem požadované doklady k prokázání přijetí deklarovaného plnění z výše uvedených faktur nepředložil, a to ani při jednání dne 16.4.2009, dne 17.6.2009, dne 26.3.2010, kdy byl seznámen s průběhem celé daňové kontroly a byla mu zpráva předána, a ani dne 15.4.2010, i když jejich předložení přislíbil.

S ohledem na výše citovaný § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH má plátce daně nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu a plátce daně je tím, kdo prokazuje tento nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem daně a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu. Daňový subjekt je tím, kdo prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl ve svém daňovém přiznání k DPH vlastní daňovou povinnost ve výši 2.086,-Kč a správce daně poté obdržel od místně příslušného správce daně společnosti Istudio s.r.o. informaci, že tato nepodává od měsíce února 2007 přiznání k DPH, přičemž daňová povinnost jí je vyměřována 0,-Kč, důvodně to vedlo u správce daně ke vzniku pochybností o přijetí plnění od této společnosti a zcela správně proto vyzval žalobce k prokázání přijetí deklarovaných plnění. Žalobce ovšem na opakované výzvy nereagoval, a to i přesto, že bylo výhradně na něm, aby správnost a pravdivost údajů na fakturách prokázal, neboť je to právě daňový subjekt, který nese svoje důkazní břemeno. Žalobce v daném případě stíhala nejen povinnost tvrzení, ale také povinnost své tvrzení doložit, přičemž břemeno důkazní žalobce neunesl. Ze shora uvedeného dále jednoznačně vyplývá, že žalobce se správcem daně v rozporu s § 6 odst. 2 daňového řádu nespolupracoval a to i přes opakované urgencye a výzvy správce daně.

Soud dále uvádí, že žalobce nedoložil a neosvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností, nedoložil a neprokázal, jaké plnění pro něj mělo být uskutečněno, nedoložil a neprokázal, že by pro něj uvedeným dodavatelem nějaké plnění bylo uskutečněno, ani že je použil pro svoji ekonomickou činnost. Žalobce předložil k prokázání svých tvrzení *pouze evidenci pro daňové účely*, která ovšem není důkazem o tom, že žalobce přijal zdanitelná plnění právě od uvedené společnosti, neboť se jedná pouze o přehled přijatých a vydaných faktur vyhotovený žalobcem. Samotné faktury č. 84 a 85 přitom žalobcem předloženy nebyly, přičemž správci daně ani žalovanému nebylo na opakované výzvy sděleno, jakého rozsahu mělo být předmětné plnění a nebylo ani prokázáno jeho použití pro ekonomickou činnost žalobce. K protokolu o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1.11.2009 soud uvádí, že krádež dokladů ze dne 31.10.2009 nemůže mít vliv na důkazní povinnost žalobce, neboť ten byl vyzván výzvou ze dne 5.3.2009 k předložení důkazních prostředků a předložení dalších konkrétních dokladů bylo ujednáno i při jednání dne 16.4.209. Dne 17.6.2009 žalobce předložil jen některé doklady a přestal se správcem daně spolupracovat.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalobce žádným z předložených dokladů neprokázal ani nedoložil přijetí deklarovaného plnění daného předmětu, rozsahu a od plátce společnosti Istudio s.r.o., která měla v jeho prospěch zdanitelná plnění uskutečnit, a to i přesto, že byl na základě výzev obeznámen s pochybnostmi správce daně a s tím, že ve věci prokázání přijetí plnění je nutno důkazní prostředky doplnit. Žalobce ovšem přestal spolupracovat se správcem daně a žádné další důkazní prostředky nepředložil. Neunesl tak

břemeno důkazní a přijetí deklarovaného plnění od uvedeného dodavatele v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu neprokázal. Soud dále uvádí, že v daném případě žalobce neměl nárok odpočet daně i s ohledem na názor vyslovený v rozsudcích ESD C-354/03 a ESD C-439/04 ve věci Optigen a další, kde je uvedeno, že pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo mohla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. V tomto konkrétním případě je zřejmé, že žalobce měl povědomost, že se účastní transakce stížené podvodem, kdy daň nebude odvedena na výstupu s tím, že nárok na odpočet bude uplatňován, neboť jak žalobce, tak společnost 1studio s.r.o. byly obě před předmětným plněním ovládány shodnými osobami.

K námitce žalobce, že správce daně nevyvrátil tvrzení a prokazované skutečnosti soud uvádí, že právě s ohledem na § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu to byl žalobce, kdo musel prokazovat všechny rozhodující skutečnosti k údajům, které uvedl do svého daňového přiznání. Na správce daně by břemeno důkazní přešlo až ve chvíli, kdy by žalobce předloženými důkazními prostředky přijetí plnění od uvedeného plátce daně tak, jak bylo deklarováno, prokázal, což se v tomto případě nestalo. V daném případě žalobce nejen že nepředložil předmětné faktury, ale ani neuvedl, jaká plnění měl přijmout a pro jaká plnění je použil. Žalobce tedy neunesl důkazní břemeno o přijetí nespecifikovaných plnění od dodavatele 1studio s.r.o. a jejich použití pro svoji ekonomickou činnost.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že se správce daně v prováděných kontrolách postavil do role, kdy se od počátku rozhodl, že určité prokázané skutečnosti neuznal ani po doložení veškerých skutečností, že žalobce vše osvědčil a prokázal veškerými dostupnými prostředky, které mohl mít k dispozici, a není povinností a v možnostech podnikatele, aby při sjednávání obchodu s další osobou ověřoval, zda vede účetnictví, zaúčtuje faktury, podává řádně daňové přiznání a komunikuje se správcem daně.

Důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně nebyla nekontaktnost předmětného dodavatel žalobce společnosti 1studio s.r.o., nýbrž skutečnost, že žalobce nepředložil požadované faktury č. 84 a 85 ani nesdělil, co mělo být předmětem plnění. Žalobce tedy neprokázal v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu, že došlo k přijetí plnění od společnosti 1studio s.r.o. a že jej použil pro svou ekonomickou činnost. Lze přisvědčit žalobci, že jeho povinností není zjišťování, zda jeho dodavatel podal daňové přiznání a zaúčtoval předmětné faktury, ale v daném případě bylo žalobci zcela jednoznačně známo, že společnost 1studio s.r.o., již v době, kdy jejími jednatelem byli jednatele žalobce, nehradila své daňové povinnosti a před jejím prodejem přestala přiznávat daň z ostatních faktur vystavených pro žalobce.

K namítanému předložení veškerých důkazů, které měl žalobce k dispozici a k prokázání realizace deklarovaného plnění soud opětovně uvádí, že žalobce nesl v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu důkazní břemeno k prokázání přijetí plnění a bylo pouze na něm, zda jej unese. Žalobce ovšem k prokázání svých tvrzení ani po opakovaných výzvách nepředložil předmětné faktury č. 84 a 85, ale pouze evidenci pro daňové účely, která sama o sobě nedokládá realizaci deklarovaného plnění od dodavatele. Existence dokladů nebyla žalobce nijak doložena, a tudíž nelze považovat v daném případě za hodnověrné ani účetnictví žalobce.

Důvodná není ani námitka, že žalobce předložil materiály realizovaných publikací a všechny důkazy, které měl k dispozici a které bylo možné doložit v rámci kontroly, ale správce daně se s nimi nevypořádal, a ani se jimi nezaobíral. Ve zprávách a závěrech nejsou tyto důkazy zmíněny a nebylo k nim přihlédnuto.

Soud k tomu předně uvádí, že žalobce v podané žalobě nespécifikoval, jakými důkazy, které jím byly předloženy, se správce daně nezabýval. Ze správního spisu žalovaného, resp. ze zprávy o kontrole vyplývá, že bylo správcem daně provedeno hodnocení důkazních prostředků, kdy správce daně uvedl, co požadoval doložit ve svých výzvách. Správce daně také žalobci umožnil, aby se seznámil s jeho závěry, ale žalobce přesto žádné další důkazní prostředky nenavrl a požadované doklady nepředložil. Správní orgány obou stupňů provedly řádné hodnocení důkazních prostředků, ty ovšem přijetí plnění od dodavatele a použití pro ekonomickou činnost neprokázaly.

K žalobní námitce týkající se tvrzení správce daně, že žalobce uplatnil nárok na odpočet z fiktivních faktur soud uvádí, že se ztotožnil s názorem žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí, že předmětné přijaté faktury, i když jsou formálně správné, nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je uvedeno v dokladech. V daném případě však žalobce požadované faktury nepředložil.

Soud se nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že v pochybnostech musí být minimálně přihlédnuto vždy v jeho prospěch. S ohledem na shora uvedené bylo v daňovém řízení před správními orgány obou stupňů jednoznačně vyvráceno tvrzení žalobce o přijetí deklarovaného plnění od dodavatele 1studio s.r.o. Žalobce v daňovém řízení nespolečupracoval se správcem daně v souladu s § 6 odst. 2 daňového řádu a nepředložil podle ust. § 92 odst. 3 a 4 správci daně doklady, na jejichž základě by bylo prokázáno, že deklarované plnění bylo přijato a uskutečněno.

Dále žalobce namítal nesmyslnost argumentace správce daně, že je pouze jedna strana, která prokazuje svá tvrzení. Podle žalobce je provedení kontroly na druhé straně úkolem správce daně nikoli žalobce, neboť ten může prokazovat pouze za sebe a teprve poté, co by na straně druhé byly zjištěny nedostatky, může být toto přičteno k jeho tíži.

Soud ani tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou. Správce daně správně vycházel ze zásady, že každé plnění je třeba posuzovat samostatně, neboť jedná-li se o dvě různé daňové povinnosti, jež jsou ovšem úzce spojeny společným skutkovým dějem, který je rozhodný pro určení daňových povinností obou těchto subjektů, správce daně nemůže v jednom řízení zcela opomenout výsledky daňového řízení druhého (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2008, č.j. 8 Afs 105/2007-120). S ohledem k absenci spolupráce deklarovaného dodavatele se svým správcem daně a údajům vykázaným v příznáních podaným jménem této společnosti bylo správně k této skutečnosti přihlédnuto, jako ke skutečnosti, která vyšla najevo.

Soud se neztotožnil ani s tvrzení žalobce, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, z provedených důkazů učinil nesprávné skutkové závěry, na jejichž základě pak věc vyhodnotil o po právní stránce chybně, čímž porušil § 8 odst. 1 daňového řádu.

Ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce byl obeznámen s pochybnostmi správce daně o přijetí deklarovaného plnění. Správce daně žalobci umožnil, aby se seznámil s jeho závěry správce daně před vydáním prvostupňového rozhodnutí a také mu umožnil se k nim vyjádřit. I přesto žalobce žádné další důkazní prostředky, které by vyvracely pochybnosti správce daně o přijetí plnění od dodavatele 1 studio s.r.o. nepředložil, a neprokázal všechny skutečnosti, které správce daně požadoval plně v souladu s § 92 daňového řádu, a to i když byl před projednáním zprávy o kontrole dne 15.4.2010 k jejich předložení správcem daně několikrát vyzván. Žalobce neunesl důkazní břemeno, ač bylo výhradně na něm, aby si relevantní důkazní prostředky zajistil tak, aby přijetí deklarovaného

plnění od společnosti Istudio s.r.o. prokázal. Správce daně i žalovaný provedli hodnocení důkazních prostředků, které měli k dispozici, přitom z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že důkazy hodnotili podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a přihlíželi ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány obou stupňů tedy při dokazování postupovaly zcela v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu.

Opodstatněná není ani námitka žalobce, že správce daně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů je dovodil, jakými se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutkovém stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení.

Z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že zjištění u deklarovaného dodavatele společnosti Istudio s.r.o. vedla ke vzniku pochybností u správce daně, a tento vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků prokazujících údaje uvedené na předmětných fakturách. S ohledem na to, že žalobce nedoložil žádné doklady prokazující přijetí deklarovaného plnění a dříve žalobcem předložené doklady neprokazovaly přijetí deklarovaného plnění od uvedeného dodavatele, měl správce daně za to, že deklarované plnění nebylo od společnosti Istudio s.r.o., v uvedeném rozsahu přijato a vzhledem k tomu došlo k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH a nárok na odpočet žalobci tedy nebyl neuznán. K tvrzení žalobce o neprovedení dalších důkazů správcem daně soud předně uvádí, že v podané žalobě nebylo žalobcem, uvedeno jaké důkazní prostředky by měl správce daně dále provádět. K takto obecnému tvrzení soud proto jen v obecné míře uvádí, že se správce daně snažil zjistit skutkový stav, opakovaně vyzýval žalobce k prokázání jím tvrzených skutečností a provedl dožádání u místně příslušného správce daně společnosti Istudio s.r.o.. Opatřené důkazy ovšem přijetí deklarovaného plnění od dodavatele žalobce neprokázaly. V této souvislosti se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že daňové řízení není vedeno zásadou vyšetřovací a správce daně nemusí např. zjišťovat, kdo ve skutečnosti předmětná plnění uskutečnil. Daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Daňový subjekt je odpovědný, za to že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2007, č.j. 8 Afs 99/2005-81). V daném případě správce daně řádně a úplně provedl a zhodnotil navržené a předložené důkazy žalobce, ty však přijetí deklarovaného plnění od dodavatele neprokázaly.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že z odůvodnění žalovaného nebylo možné seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil a jakými úvahami se při rozhodování řídil, protože jsou obě rozhodnutí správních orgánů nezákonná, neboť nebyla učiněna v souladu s § 8 daňového řádu. Při rozhodování hodnotil žalovaný důkazy nedostatečně, jednoznačně neposuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, kdy důsledkem tohoto nezjistil správný skutkový stav věci a co se týká právního stavu, tento je nutné považovat za vadný, neboť stojí na nesprávném skutkovém zjištění.

Podle stanoviska soudu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé z jakého skutkového stavu žalovaný při svém rozhodování vycházel a jakým způsobem hodnotil zjištěné skutečnosti, když v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh daňového řízení před správním orgánem prvního stupně a poté se na str. 3 jednotlivě vyjádřil ke všem důkazům. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důkazy byly hodnoceny v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, a to jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný také přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.

Důvodem neuznání nároku na odpočet daně byla skutečnost, že žalobce i přes výzvy správce daně neprokázal přijetí předmětného plnění v předmětu, rozsahu a od společnosti Istudio s.r.o. a jeho použití pro svou ekonomickou činnost.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl v řízení zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů a napadené rozhodnutí není nezákonné, jak namítal žalobce v úvodu podané žaloby, neboť to byl žalobce, kdo neunesl důkazní břemeno, kdy v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu neprokázal všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Žalovaný tak rozhodl zcela v souladu se zákonem, když nárok na odpočet daně žalobci neuznal.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.